

RECENSION

Alexander Fehling och Lena Lauzemis i *Motståndets tid*

Motståndets tid

Originaltitel Wer wenn nicht wir

Svensk titel Motståndets tid

Regi Andres Veiel

Producent Thomas Kufus

Manus Andres Veiel

Foto Judith Kaufmann

Roller August Diehl, Lena Lauzemis, Alexander Fehling, Thomas Thieme, Thomas Thieme, Michael Wittenborn, Susanne Lothar, Maria-Victoria Dragus m fl

Tyskland 2011

Längd i tid 2 tim 5 min

Censur tillåten från 11 år

Distributör Atlantic Film AB

För något år sedan kom en tysk film om terrornätverket RAF, i allmänhet omtalat som Baader-Meinhof-gruppen, *The Baader-Meinhof Complex*. Andres Veiels *Motståndets tid* plöjer i samma fåra, men har en delvis annan inriktning. Den fokuserar Gudrun Ensslin och hennes man Bernward Vesper, båda borgarbarn som kom att sköljas med av 60-talets vänstervåg, Ensslin mer än Vesper. Han har sitt eget trauma att dras med: hans far var en välkänd författare, om nazist eller inte förblir oklart, men han förblev åtminstone lojal mot nazi-regimen.

Paret startar ett förlag för vänsterlitteratur, inbjuder företrädare för Svarta Pantrarna och översätter politiskt radikala böcker, men

när Vesper försöker ärerädda sin far i en roman faller det inte i god jord.

Så småningom inträder dramats onda genius i handlingen: Andreas Baader. Det sker sedan polisen skjutit ihjäl studenten Benno Ohnesorg i samband med en demonstration under shahens statsbesök i Berlin. I jämförelse med Baader framstår för Gudrun mannen Bernward som alltför vek, närmast "borgerlig" i den upphetsade stämning som råder, med en massa revolutionär retorik utan förankring i verkligheten. Hon faller pladask för den grund-aggressive Baader, lämnar man och barn och ansluter sig till "revolutionen."

Filmen känns vag i konturerna, inte minst gäller det skildringen av Gudrun Ensslin (spelas av den otroligt porträttlika Lena Lauzemis). Hennes metamorfos kommer väl plötsligt, som blixten från en klar himmel. Hon förblir rätt mycket en psykologisk gåta, det tycks som att Baaders prestationer i sänghalmen får henne att byta personlighet över en natt.

Men även skildringen av Andreas Baader förblir grund. Han har i stort sett ett enda mentalt tillstånd: aggressiviteten. Men varifrån kom den, och varifrån kom han själv, vad hade han att göra upp med. Frågor som inte får något svar. Baader blir rakt igenom en endimensionell gestalt.

Här och där inflikas dokumentärt material, men så pass fragmentariskt att det sannorlikt upplevs som obegripligt för alla som inte var med när det begav sig. *Motståndets tid* känns som en rätt ytlig film om ett dramatiskt skede i den västtyska politikens periferi.

Gunder Andersson